

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera

w sprawie z powództwa W. C.
przeciwko Urzędowi Skarbowemu w B.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 listopada 2015 r.,
w związku ze skargą kasacyjną powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V Pa [...],

umarza postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z 29 sierpnia 2014 r., IV P [...], przywrócił powoda W. C. do pracy w pozwanym Urzędzie Skarbowym w B..

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 26 marca 2015 r., V Pa [...], w wyniku uwzględnienia apelacji pozwanego Urzędu Skarbowego w B. zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo o przywrócenie do pracy.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Odpowiedź na skargę kasacyjną wniósł Dyrektor Izby Skarbowej w [...], domagając się oddalenia skargi i zasądzenia kosztów postępowania.

Pismem z 12 listopada 2015 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 16 listopada 2015 r., pełnomocnik skarżącego (powoda) cofnął skargę kasacyjną

i wniosk o umorzenie postępowania (kasacyjnego). Odpis pisma zawierającego cofnięcie skargi kasacyjnej został doręczony bezpośrednio pełnomocnikowi strony pozwanej przez pełnomocnika powoda (wysłano przesyłkę 10 listopada 2015 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Z kolei, art. 391 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. stanowi, że w razie cofnięcia apelacji Sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach, jak przy cofnięciu pozwu.

Chociaż w sprawach z zakresu prawa pracy cofnięcie środka odwoławczego podlega ocenie z punktu widzenia przesłanek wskazanych w art. 469 k.p.c., a zatem nie może być skuteczne wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2001 r., I PKN 836/00, OSNP 2003 nr 2, poz. 41), to należy przyjąć, że cofnięcie skargi kasacyjnej jako czynność procesowa nie podlega ocenie Sądu Najwyższego na podstawie art. 203 § 4 w związku z art. 355 § 1 k.p.c. (art. 391 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c.), a w sprawach z zakresu prawa pracy także na podstawie art. 469 k.p.c., gdyż skarga kasacyjna nie jest środkiem odwoławczym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2011 r., II PK 115/11, OSNP 2013, nr 9-10, poz. 103). Do cofnięcia skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio art. 391 § 2 k.p.c., co oznacza, że w razie takiego cofnięcia Sąd Najwyższy obligatoryjnie umarza postępowanie kasacyjne i orzeka o kosztach procesu, jak przy cofnięciu pozwu. Ponieważ po złożeniu pisma procesowego zawierającego cofnięcie skargi kasacyjnej pełnomocnik strony pozwanej nie ponowił wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, należało uznać, że nie złożył wniosku o zwrot kosztów (por. odpowiednio stosowany art. 203 § 3 zdanie pierwsze *in fine* k.p.c.).

Z tych względów postępowanie kasacyjne w sprawie należało umorzyć, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie powołanych przepisów.